

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 czerwca 2012 r. w sprawie T-534/10 Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 sierpnia 2012 r. przez Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias

(Sprawa C-393/12 P)

(2012/C 343/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias (przedstawiciele: C. Milbradt i A. Schwarz, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie orzeczenia Sądu Unii Europejskiej (ósma izba) z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie T-534/10;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu (ósmej izby) z dnia 13 czerwca 2012 r., na mocy którego oddalono skargę strony wnoszącej odwołanie na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 20 września 2010 r. dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias a Garmo AG w przedmiocie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „Hellim”.

Strona wnosząca odwołanie uzasadnia je w sposób następujący:

Po pierwsze, Sąd błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, gdyż niesłusznie wykluczył podobieństwo wizualne i fonetyczne między oznaczeniami „hellim” i „halloumi”. Sąd prawidłowo przyznał, że omawiane znaki towarowe mają identyczną pierwszą literę, sekwencję liter „ll” oraz ostatnie litery „i” i „m” (choć w odwrotnej kolejności). Jednocześnie przyjął, że ogólnie należało wykluczyć wszelkie podobieństwo na płaszczyźnie wizualnej. Te dwa wnioski wykluczają się wzajemnie. Przyznawszy istnienie pewnych podobieństw między kolidującymi ze sobą znakami, Sąd nie mógł dojść do wniosku, że między tymi znakami nie występuje żadne podobieństwo wizualne.

Po drugie, Sąd nie dokonał szczegółowej oceny charakteru odróżniającego znaku towarowego, mimo że ustalenie takiego charakteru jest konieczne i odgrywa istotną rolę przy badaniu

prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Sąd oparł się w tym względzie na decyzji Izby Odwoławczej i bez dokonania pogłębionej analizy przyjął, że znak towarowy strony wnoszącej odwołanie jest opisowy dla rodzaju sera pochodzącego z określonego regionu Cypru. Niemniej to właśnie tak kwestia stanowiła kluczowe zagadnienie w sporze. Zważywszy, że istotą wspólnego znaku towarowego jest dokładnie to, że w pewnym sensie pozwala na odstępstwa od zakazu rejestrowania opisowych elementów znaku towarowego, argumentacja Sądu prowadzi pośrednio do tego, że wspólny znak towarowy automatycznie może mieć tylko charakter nieznacznie odróżniający. Takie stwierdzenie jest niezgodne z art. 66 rozporządzenia nr 207/2009. Nawet jeśli w przypadku „Halloumi” mamy do czynienia ze znakiem wspólnym, sam ten fakt nie przesądza o charakterze odróżniającym takiego znaku. Ów charakter winien był zostać poddany odrębnej i pogłębionej analizie. Halloumi stanowi nazwę sera produkowanego konkretnie przez daną grupę wytwórców, a nie ogólnie opisową nazwę sera, twarogu itp. Halloumi nie można zatem porównywać na przykład z „mozzarellą”.

Podsumowując, przyjęty przez Sąd wniosek dotyczący wykluczenia wszelkiego podobieństwa wizualnego i fonetycznego, mimo ustalenia elementów wspólnych rozpatrywanym znakom, oraz uzasadnienie leżące u podstaw przyjęcia, że znak towarowy strony wnoszącej odwołanie ma charakter nieznacznie odróżniający, bez poddania go szczegółowej analizie, doprowadziły do tego, że przeprowadzone przez Sąd badanie było wadliwe, wskutek czego błędnie wykluczono prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Asylgerichtshof (Austria) w dniu 27 sierpnia 2012 r. — Shamsu Abdullahi

(Sprawa C-394/12)

(2012/C 343/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Asylgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Shamsu Abdullahi

Strona pozwana: Bundesasylamt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾ w związku z art. 18 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie wyrażające zgodę zgodnie

z tymi przepisami jest tym państwem członkowskim, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 16 ust. 1 zdanie wprowadzające rozporządzenia nr 343/2003, czy też krajowy organ odwoławczy musi w świetle prawa Unii, jeśli w toku postępowania w sprawie środka odwoławczego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003, niezależnie od takiej zgody dojdzie do wniosku, że zgodnie z rozdziałem III rozporządzenia nr 343/2003 odpowiedzialne byłoby inne państwo członkowskie (nawet jeśli do tego państwa nie został skierowany wniosek o przejęcie lub nie wyraziło ono zgody na takie przejęcie), stwierdzić w odniesieniu do postępowania w przedmiocie rozstrzygnięcia środka odwoławczego jako wiążącą odpowiedzialność tego innego państwa członkowskiego? Czy każdej osobie ubiegającej się o azyl przysługuje w tym względzie prawo podmiotowe do rozpatrzenia jej wniosku o udzielenie azylu przez odpowiedzialne państwo członkowskie określone z tymi kryteriami właściwości?

- 2) Czy art. 10 ust.1 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, w którym następuje pierwszy nielegalny wjazd („pierwsze państwo członkowskie”), musi w przypadku urzeczywistnienia się poniższego stanu faktycznego uznać swoją odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku obywatela państwa trzeciego o udzielenie azylu:

Obywatel państwa trzeciego, przybywając z państwa trzeciego, wjeżdża nielegalnie do danego pierwszego państwa członkowskiego. Nie składa tam wniosku o udzielenie azylu. Następnie wyjeżdża do państwa trzeciego. Po okresie krótszym niż trzy miesiące wyjeżdża z państwa trzeciego i przybywa nielegalnie do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej („drugie państwo członkowskie”). Z tego drugiego państwa członkowskiego udaje się od razu dalej bezpośrednio do trzeciego państwa członkowskiego i tam składa swój pierwszy wniosek o udzielenie azylu. W tym momencie nie upłynęło jeszcze nawet dwanaście miesięcy od pierwszego nielegalnego wjazdu do pierwszego państwa członkowskiego.

- 3) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie drugie, czy jeśli wymienione w pytaniu drugim „pierwsze państwo członkowskie” jest państwem, którego system azylowy wykazuje systemowe nieprawidłowości, porównywalne do nieprawidłowości opisanych w wyroku ETPC z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie M.S.S., 30.696/09, wymagana jest inna kwalifikacja zasadniczo odpowiedzialnego państwa członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia nr 343/2003, bez względu na wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-411/10 i C-493/10? Czy można w szczególności uznać, że pobyt w takim państwie członkowskim od samego początku nie może stanowić okoliczności faktycznej ustanawiającej odpowiedzialność w rozumieniu art. 10 rozporządzenia nr 343/2003?

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2012 r. — Niemcy przeciwko Radzie

(Sprawa C-399/12)

(2012/C 343/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: N. Graf Vitzthum i T. Henze, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 18 czerwca 2012 r. (¹);
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec zwraca się w skardze przeciwko decyzji Rady z dnia 18 czerwca 2012 r. „w przedmiocie ustalenia stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych rezolucji, które mają być podjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV)”.

Zdaniem rządu niemieckiego decyzja ta została oparta niezgodnie z prawem na art. 218 ust. 9 TFUE jako formalnej podstawie prawnej. Z jednej strony art. 218 ust. 9 TFUE dotyczy wyłącznie przyjęcia stanowisk Unii w organach utworzonych w drodze umowy międzynarodowej, której stroną jest Unia. Artykuł 218 ust. 9 nie ma natomiast żadnego zastosowania w odniesieniu do reprezentowania państw członkowskich w organach organizacji międzynarodowych, w których stronami są jedynie państwa członkowskie na mocy własnych umów prawa międzynarodowego. Z drugiej strony art. 218 ust. 9 TFUE obejmuje jedynie „akty mające skutki prawne”, a więc akty wiążące z mocy prawa międzynarodowego. Rezolucje OIV nie stanowią tymczasem tego rodzaju aktów.

Poza tym nie widać innej formalnej podstawy prawnej dla decyzji Rady.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

(¹) Dokument Rady nr 11436/12 „w przedmiocie ustalenia stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych rezolucji, które mają być podjęte w ramach Międzynarodowej Organizacji ds. Winorośli i Wina (OIV)”.